

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 8. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 21. junija 1906.

Štev. 25.

Današnja številka obsega 6 strani.

Slovinci! Zakurite na večer 4. julija v čast slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu po vseh slovenskih gorah in planinah prav mnogo kresov.

Narodna in gospodinjstva šola v Št. Jakobu v Rožu na Ko-roškem!

Že je minulo poldrugo leto, odkar smo prvi-krat stopili pred slovensko občinstvo s prošnjo: Rojaki Slovenci! Pomagajte nam sezidati „Na-rodno in gospodinjstvo šolo“, da se z njeno po-močjo rešimo narodnega pogina!

Mnogo rodoljubov se je odzvalo naši prošnji in nad 15.000-kron je v tem primeroma kratkem času došlo podpore za nameravano šolo. Ob enem so se pa tudi pojavile tolike in takšne zapreke, da smo večkrat že obupavali nad uspehom ter smo sami že začeli verjeti nasprotnikom, ki so venomer zatrjevali: „Narodne šole v Št. Ja-kobu nikoli ne bode in zbrani denar bodo morali darovalcem vrniti.“

A hvala Bogu in rodoljubnim rojakom: obrnilo se je na bolje, tako da nam je danes mogoče sporočiti vest: **Narodna in gospodinjstva šola v Št. Jakobu je zagotovljena!** Poskrbljeno je za večino stav-benih stroškov in zasigurana je tudi večina stroškov za vzdrževanje šole!

Ker pa niso pokriti še vsi stroški — kaže se še primanjkljaj za približno 25.000 kron — se danes oglašamo s ponovljeno prošnjo: Rojaki! Pomagajte nam zložiti in pokriti še ta primanjkljaj!

Verjemite nam: nikakor Vas ne bi nadle-govali, da nas ne bi silila najhujša sila. — Iz zavsem verjetnega vira se je raznesla novica, da bodo v Podrožici (pol ure od Št. Jakoba) zidali štirirazredno nemško šolo. Ako se ta vest ures-ni, in pri naših razmerah o tem ni dvoma, po-tem nam je bodoča narodna šola za narodni ob-stoj ravno tako potrebna, kakor je življenju po-treben zrak in ribam voda.

Zato, rojaki, ne prezrite našega klica na pomoč in ne zamerite nam, če zgornji prošnji dodamo še drugo: pomagajte nam hitro, ker vsaka zakasnitev nam utegne biti usodepolna in nenadomestna!

Mat. Ražun, župnik. Fr. Kobentar, župan.

Fr. Majer, načelnik šolskega sveta.

Darove sprejema: Matej Ražun, župnik; pošta Št. Jakob v Rožu, Koroško.

Nova železnica in slovenski Rož.

Ko se je pred leti po slovenskem Rožu raz-širila vest o zgradbi nove železniške proge, so se čule tuptat o železnici razne dobre, a tudi slabe misli. Marsikdo je izražal te in one včasih prav dobro utemeljene pomisleke in starejši Rožani so se pri tej priložnosti prav radi spominjali svoje mladosti in svojih že davno rajnih pred-nikov, kateri so jim prorokovali, da bo Rožanom v tistih časih, ko bo dirjal po Rožu „železen konj“, precej „huda predla“. Kdor pozna razmere v Rožu, mora priznati, da so stari Rožani zares gledali v skrito bodočnost in prorokovali resnico. „Železen konj“ že dirja od Celovca mimo Žihpolj in Svetnevasi na Bistrico. Na Žihpoljah rezgeta samo v nemškem jeziku, mimo „Košičevega Pep-čeka“ pa se predrzne in osmeli rezgetati tudi „po sovenje“, in ne dvomimo, da se marsikateri nem-škutar v Svetnivasi in na Bistrici spominja, da je Slovenec, „da pa ne ljubi matere vanj upajoče“, in sramežljivo obesi pri takih in enakih mislih nemčursko glavo v tla in obžaluje nesmiselno nemškutarijo in zaničevalno narodno izdajalstvo.

Ni ga zlepa najti sredstva, ki bi povzročilo v gospodarskem, političnem in socijalnem oziru tolikega preobrata, kakor ga povzročajo vsepov-sod železnice. Z ozirom na to neovrgljivo res-nico je tudi nova železnica, ki teče po slovenskem Rožu, posebno za borovško industrijo nekaj pre-obrat, vreden naše pozornosti. Ako upoštevamo zgodovinsko dokazano resnico, da je napredovala in da napreduje in cvete industrija še dandanes le v onih državah in kronovinah, ki so na vse strani prepletene z železniškimi progami, je tudi omenjena železnica za borovško industrijo neob-hodno potrebna življenska sila, ki jo bo oživila k novemu razvitku in jo povzdignila na vrhunec popolnosti. Borovške puške so svetovnoznane in

na višjih mestih odlikovane kot najizbornejši in najročnejši puškarski proizvodi kolikor po vestno, natanko in trajno izdelanih zistemih, toliko po izvrstnih strelnih učinkih. A tudi žicarstvo, ka-tero tvori na Borovlje, Bajtiše, Podljubelj in Bi-stricto razdeljeno obsežno podjetje, je na dobrem glasu. In vendar bi bilo morda ravno žicarstvo, ki daje pretežni večini vsega rožanskega delav-stva vsakdanji zaslužek, ki pa je v zadnjih letih znatno pešalo in hiralo, popolnoma onemoglo, ako se ne bi bila začela graditi nova železnica, od katere pričakuje žicarstvo z opravičenostjo po-trebnih življenskih moči. A ne le žicarstvo, am-pak tudi puškarstvo se bo razvijalo zanaprej pod blagodejnim vplivom nove železnice. Na eni strani je olajšan svetovni promet, na drugi strani se je nadejati, da pridejo sčasoma industrijelno-podjetni elementi v Borovlje in ti podjetniki, ki znajo ceniti neizmeren dobiček in veliko vred-nost industrijelno uporabljene in založenega denarja, se bodo začeli baviti s puškarstvom in dobaviteljstvom veliko obširneje, nego se je to bilo zgodilo do danes.

Tudi letoviščarjev od zdaj naprej v Rožu ne bo manjkalo. Slovenski Rož s svojim pri-jaznim prebivalstvom, z naravnimi lepotami in cvetočimi in vabljivimi livadami privabil bo brez-dvomno tujce, prijatelje hribolastva in narave, in smelo trdimo, da bodo letoviščarji, katerih slo-venski Rožan še ne pozna, povzročili velik pre-obrat v Rožu. Umevno je, da gredo na letovišče le premožni, navadno mestni ljudje, ki si izberejo naravno najlepše, a tudi mirne kraje za svoje poletno bivališče, da se nasrkajo svežega pla-ninskega zraka in odpočijejo od mestnega hrupa. Izberejo si take kraje, kjer živi prijazno in njim naklonjeno ljudstvo, katero jim olajša in olepša — seveda za dobro plačo — kar najbolj mogoče njihovo tamošnje bivanje. Tujci bodo torej v Rož prinesli mnogo denarja, povzdignili bodo denarni promet, treba pa bo, da se tisti Rožani, ki ho-čejo od tujcev-letoviščarjev imeti dobička — že-leti bi bilo, da bi bilo med njimi lepo število vrlih narodnjakov — kolikor mogoče prilagodijo razmeram na drugih letoviščih, in uspehi, ki jih bodo dosegli sebi in slovenskemu življu v Rožu v korist, gotovo ne bodo izostali, ker je pač pri-čakovati, da z novo železnico ni le odprta pot Nemcem, pač pa tudi slovanskim bratom, posebno obmejnim bratom Slovincem — hribolazcem in

Podlistek.

Pod belo suknjo.

Par žalostnih in veselih iz vojaškega življenja — napisal Josip Bekš.

5. Prva kazen. 0 veliki noči doma.

Le dol se k meni vsedi,
na mojo desno stran,
da mi boš enmal povedal,
kaj je vojaški stan!
Narodna.

Potiskov Lukec se je komisa že docela na-veličal. Pokorščina, katere vsaj v taki brezpo-gojnosti doslej ni poznal, mu je nakopala prvo kazen.

Tam zunaj pod visokimi okni je plula ne-beška pomlad; vsem drugim je zarisala na obraz svoj sled, le Lukec je pričakoval od ure do ure in dan na dan, kdaj ga pozove rog pred vojaš-ničnega nadzornika, da se mu javi kot vojašnični arestant.

Javiti se mu je bilo pravilno adjustiranemu. Razloček, ki ga je kaj bridko občutil, je bil le ta, da ni smel z drugimi tovariši zapustiti vojašnice.

In dejstvo, da mu nikdar na svetu ne pri-sije zvezda pod vrat, mu je vzelo zadnjo troho navdušenosti do vojaškega stanu. Doba prvih osem tednov je minula že pred dobrim mesecem dni, a Lukcu se je zdelo, da se vleče v večnost.

Šest rekrutov, med njimi tudi Miha od iste stotnije, je stalo pri raportu pred gospodom pol-

kovnikom, šest novih frajtarjev je pilo bratov-ščino s starimi, a Lukca se je spomnil k večjemu kdo v norčiji.

V nedeljo popoldne se je čitalo povelje po navadi in že od nekaj ob drugi uri. Defiliralo se je že tekom pol ure in celo gospod poročnik ni mogel po spretnosti in točnosti več razloče-vati starih „gospodov infanteristov“ od rekrutov. Smoleževega Miho je postavil celo za zgled drugim, dasi i Lukec ni bil zadnji v oddelku.

A kaj se hoče, vrline otemne pred kaznijo, in tako tudi Lukec ni čul z lepa prijazne besede.

„Za vse rekrute ga je pobil.“

„Za celo stotnijo, pa taka mokrota, kakor je.“

„Pod mojo komando naj bi bil; »vipal« bi, da bi ne čutil več nog.“

Tako so ga obsipali, Lukec pa je vse te in podobne obkladke prenašal navadno z občudo-vanja vredno hladnokrvnostjo.

V povelju je stalo zapisano tisti dan ve-liko veselje. Dana je bila prilika, da se javijo vsi tisti, ki mislijo za Veliko noč domov, drugi dan pri stotnijskem raportu — in prosijo za dopust. Pred vsemi, da se bo jemalo ozir na tiste, ki niso bili o Božiču doma, torej na rekrute.

Lukcu so se zasvetile oči in na levi strani pod bluzo mu je nekaj tolklo kakor s kladivom. Vročino je začutil na obrazu in od same zadrege, ki je prišla bogve odkod, bi moral povestiti pred vsakim oči.

Robaseva Lenica! Kako lepa bi bila o Ve-liko noči: lepo rožasto krilo in nov bel predpas-nik, pa svetlo pečo — ko bi šla iz cerkve in se ustavila pred šotorom. Izbirala bi in izbrala

»sladkost« tudi za Lukca. Par bonbončkov v rožastih in rdečih papirčkih bi mogoče izbrala zanj, in na tistih bi bili morda prilepljeni drugi beli papirčki z verzi, za Lukca slajšimi, kot vse sladkosti tega sveta.

Tako lepo v zadregi bi mu jih izročila in zardela bi zraven.

Ej — in on bi ji pogledal prav globoko v oči pa stisnil roko in molčal, kvečjemu da bi se ozrl po drugih fantih:

„Kaj boste vi, jaz že, ki sem vojak.“

Pa mu ni bilo dano. Reklo se mu je drugi dan, da dobe dopust le tisti od mladih, ki so bili do zdaj brez vsake kazni. Lukec je salutiral, kot se spodobi pri raportu, in odstopil z drugimi. Ničesar ni zinil, tudi zaškrtnil ni z zobmi, le z Mihovimi očmi se je ujel, in žalost je stopila v srce.

„Lukec, če imaš kaj izročiti, ob dveh po-poldne se odpeljem“, je dejal Miha na veliki če-trtek Potiskovemu.

„Nič —“

Kratko je odgovoril Lukec, a videti je bilo, kakor bi hotel nadaljevati s prošnjo.

„I, pozdravim menda vendar lahko vse do-mače tudi v tvojem imenu, ali ne?“

„Pa pozdravi — Miha, pa molči in ne pri-poveduj ničesar!“

„O čem?“

„No, da so me zaprli. Saj veš, kako je bilo. Tudi ti nisi imel patron v tornistru. Da sem bil vizitiran izmed vseh samo jaz, je bila gotovo

Spominjajte se Ciril-Metodove družbe!

letoviščarjem, ki bodo prihiteli pogostokrat v slovenski Rož z zavestjo, da koristijo ne le sami sebi, ampak da branijo s svojim prihodom in slovenskim nastopom slovenski značaj lepe Rožne doline pred silovitim nemškutarskim valovjem, ki je po poročilu nemških listov z otvoritvijo nove železnice začelo butati s tisočero močjo ob visoke orjake slovenskih Karavank, po katerih se germanizatorjem na Koroškem že davno slinice cedijo.

Razne pomisleke o novi železnici sta imela pred leti naš slovenski kmet in delavec in tudi zdaj se slišijo o pomenu nove prometne ceste zanimiva razpravljanja, ki se vrtijo zgolj okoli bodočnosti slovenskega Rožana. Kmet bo svoje pridelke lažje in dražje prodajal, nego jih je prodajal do sedaj, njegova, posebno preko železniške proge ležeča zemljišča se bodo podražila, ker se bo marsikdo, poznavši napredek rožanske industrije, stalno naselil bodisi blizu železnice, bodisi v bližini industrijskih krajev, ker se torej vrednost zemljišč ne bo ocenjevala kolikor toliko po rodovitnosti, ampak več ali manj po ugodni krajevni, za zidanje raznovrstnih poslopij primerni legi. Na drugi strani pa je premišljevanja vredno tudi sledeče: Marsikateri posestnik si je po zimi in deloma tudi v poletju prisluzil s prevažanjem desk in blaga v Celovec in nazaj marsikako krono, nekateri redni prevaževalci precejšne svote, ki so jim s posebnim ozirom na dandanašnje velike davke in poselske plače omogočevale ali pa vsaj znatno olajševale gospodarstvo. Toda zanaprej je kmet ob ta zaslužek in z njim vred je oni vir, iz katerega je še do sedaj najlažje zajemal primeroma dobre dohodke, za vedno odpravljen, in to dejstvo je za našega kmeta klopota, za katero mu je od železnice zaman pričakovati odškodnine. A tudi za posle se bo kmetu veliko slabše godilo. Zveza z mestom mu bo izvabila še te posle, katere ima danes, ali pa bo njihove plače tako povišala, da bo kmetu z ozirom na slabe letine, ki pogosto zadenejo in so torej tudi upoštevanja vredne, gospodarstvo skoraj da nemogoče, in ne trdimo preveč in tudi ne prenaglo, ako si upamo prorokovati le onemu kmetu dobro bodočnost, kateri bo pustil zanaprej širše poljedelstvo in se baval tem bolj z živinorejo, glavno oporo njegovega gospodarstva. V to svrhu bo moral seveda marsikateri posestnik pustiti dober del svojih njiv v celino, sejati bo moral travo; kajti mrva bo zanaprej najvažnejši pridelek rožanskega kmeta. Zakaj kmetom živinorejo najtopleje priporočamo, tega pač ne bo treba na dolgo in široko razlagati: mleko in meso bo zmirom dražje — živina bo torej kmetsko blagostanje in bogastvo.

Slabo bodočnost moramo konstatirati za delavstvo. Puškarstvo in žicarstvo kot tako se bo znatno zboljšalo, podjetniki in dobavitelji bodo polnili svoje itak prenapolnjene žepe, a razmere delavcev, posebno onih, ki so takozvani puškarski „mojstri“ in delajo doma za razne „lifrante“, bodo postale veliko bolj slabe in žalostne, kakor si mislijo morda omenjeni delavci sami. Plača, katero imajo razni delavci kot izdelovalci gotovih predmetov, iz katerih je sestavljena puška, bodo ostale vsaj pri teh razmerah, kakor so danes, enake, življenske potrebe pa bodo

postajale vsled obilnih tujcev, posebno letoviščarjev, zmirom dražje in marsikateri delavec, ki dela vkljub skromnemu življenju že sedaj samo za vsakdanji kruh — da bi si mogel za stare dni kaj prihraniti, na to še misliti ni treba — si pri vedno večji draginji in majhnem zaslužku še vsakdanjega živeža ne bo mogel prisluziti. Zadnji čas bi pač bil, da bi šli „piliji“ vsi za enega in eden za vse v boj za povišanje zaslužka, ki je posebno pri izdelovalcih železnih predmetov v primeri s težkim in napornim delom tako slab in nesramno malenkosten, skoraj bi rekel „na psu“, da bi bila tozadevna reforma skrajno potrebna. Nahajajo se namreč med „piliji“ še dandanes taki tiči, kateri gradijo ravnoisti predmet za eno ali pa celo za dve kroni ceneje od drugega delavca, ki gradi ravno isti predmet, tako da slednjemu, seveda skrivno za hrbtno, narekujejo ceno in ga prisilijo, da mora tudi on ravnati svojo ceno po njihovi. Treba bi bilo, da bi se takim ljudem, ki se vrh tega še bahajo in vpijejo po gostilnah ter „štenkajo“ druge poštene delavce, izdatno stopilo na prste. Čudom se moramo čuditi, da se socijaldemokratsko vodstvo v Borovljah, ki se sicer v druge zadeve, ki včasih nikakor ne spadajo v njegov delokrog, prav rado vtikuje, noče pobrigati za to velevažno, odločnega nastopa potrebno stvar. Nočemo s tem morda trditi, da bi se socijaldemokratsko vodstvo v posebnih slučajih ne bilo potrudilo za zboljšanje plač borovškega delavstva, a v tem oziru se menda tudi od socijaldemokratske strani, ki je zato pač najbolj poklicana, ni storilo nobenega koraka, akoravno bi dotična reforma ne stala posebnega truda in velike požrtvovalnosti. Prepričani smo, da je naše delavstvo toliko izobraženo — seve so tudi v tem oziru izjeme — da umeva in pozna rakovo pot, ki jo hodi že toliko let, in da pozna tudi posledice nesporazumljenja v boju za svoj vsakdanji kruh, katere pretijo biti v bodoče še žalostnejše, nego so danes. Pomisliti je namreč treba, da je v Borovljah malo delavcev-puškarjev, kateri bi si prisluzili 10 do 12 gld. na teden. Veliko večje je število onih, kateri se morajo zadovoljiti s 6 do 8 gld. tedenskega zaslužka. Seveda vpijejo nekateri, da zaslužijo 18 do 20, celo 25 gld., a kdor ve, da je bahanje stara borovška navada, tisti tega nikakor ne more verjeti. Borih 6 do 8 gld. je zaslužek velike večine borovških puškarjev, in to menda dosti jasno dokazuje žalostne razmere, ki se bodo z rastočo draginjo vedno bolj slabšale. Mogoče se temu ali onemu izmed čitateljev vsilijo Dobernikove besede: „Borovčičem se itak dobro godi!“ Res, je, ljubi bralec, da je udobno in razkošno življenje v Borovljah bolj razvito in bolj v „modi“, nego kje drugje na Koroškem, ali temu življenju se vda več ali manj borovška „gospoda“ — na račun slabo plačanega delavstva. Morda je mislil poslanec Dobernik na to „gospodo“, a dostaviti bi bil moral natanko in izrecno, kdo so „tisti“ Borovčiči, katerim se „dobro godi“. In če bi bil začel naštevati uradnike, zdravnike, „lifrante“, peke, mlinarje in druge enake borovške „gospode“, bi bil gotovo celi deželni zbor soglasno priznal borovškim puškarjem podporo.

Velike nevarnosti pa je nova železnica za

slovenski značaj slovenskega Roža. Z ozirom na dopis „iz Roža“, ki je bil objavljen v zadnji številki „Mira“, se ne bomo bavili s to stranjo temeljito, ker jo je itak že dopisnik omenjenega dopisa korenito označil, opozarjali bi čitatelje na oni dopis in dostavili par skromnih misli. Ni nam treba poudarjati, da nasprotniki z vsemi močmi hitijo pri zgradbi proračunjenega mosta od baltiškega morja do Adrije. Razna nemška društva so si v to bratsko podala roke, in česar ona ne morejo doseči, to naj bi dosegla slovita zborovanja, katera zlobnajo naši nemškutarji od vseh strani v Borovlje, kjer se posvetujejo ponosni sinovi nemškega naroda — med njimi pretežno število nemčurskih kukavic — kako bi enkrat za vselej pribili na križ Slovence v Rožu. Toda tako hitro menda le ne bo šlo, in nikakor nam noče v glavo, da bi moral pod nož surovih zatiralcev Slovenec v Rožu, ki je posedoval in poseduje še zdaj Rož kot svojo slovensko rodno grudo. Obeta se Borovčičem tudi novo društvo „prosta šola“. Poznamo skopec, ki ga nastavlja slovenskim Rožanom! Ponemčevanje hočete pospeševati s svojimi svobodnimi šolami, in povemo vam nemško-nacionalcem in socijaldemokratom, da vas pri agitaciji za „vašo“ svobodno šolo ne bomo podpirali. Mi se borimo za prosto šolo, ki je idealnejša od vaše — šola, prosta ponemčevanja, slovenska šola. Po vaši krivdi nimamo „svojih“ šol, in narod, ki nima svojih šol, se more edino le boriti za svoje šole. Že zdaj opozarjamo narodnjake in narodna društva v Rožu na to, da bomo v kratkem pričeli agitacijo za ustanovitev in vzbuditev Ciril-Metodovih podružnic. „Družba“ je naša edina opora. „Družba“ bo naša rešiteljica, ker bo nam dala slovenske, ponemčevanja proste šole. Naše domoljubje, naša požrtvovalnost in naše narodno navdušenje bo moralo postati neizmerno. Ne bojmo se zamude časa, niti stroškov, niti opešanja moči, ampak žilavo in požrtvovalno delujmo v obrambo svoje domovine. Tujčevi peti bi delali trdno podlago, ako bi šli v skopec prvobornemu „proste šole“. Oborožimo se! Dvigajmo slovensko zastavo! Sreča junaška nas spremlja v boj! To naj bo naše geslo in zaman bo ves trud naših nasprotnikov. C. A. T.

Koroške novice.

Politični shodi. V nedeljo, dne 24. junija, popoldne ob 1/2 4 uri se vrši politični shod v Kazazah, občina Dobrlavas. Govorila bodega gg. Grafenauer in dr. Brejc. — V nedeljo, dne 1. julija, se vrši velik političen shod za Kotmarovas in okolico, na katerem bo govoril eden izmed slovenskih državnih poslancev. Vse natančnejše priobčimo pravočasno.

Rojaki! Kakor znano, priredi ljubljanski „Sokol“ v nedeljo, dne 24. junija, veliko kresno veselico v prid koroškemu Slovincem, oziroma dobrodelnemu društvu „Drava“ v Beljaku. Pomen društva „Drava“ smo itak že obširno razložili in upamo, da je vsak o njem na jasnem. Gotovo je, da bode vrgla ta obširna veselica lep prispevek društvu „Drava“ in to v korist koroški

samo smola. Obljubi, da ne zineš doma nikomur besedice!“

„Kakšen vojak pa si ti, da imaš tak »šis«? Ponosen bodi, da si že kaj takega skusil!“

„Že vem, a vendar mi je ljubše, da molčiš.“

Na vojašnični straži je klical hornist »tag-sarže«, in gospod frajtar Smolež, ki so imeli ravno tisti dan »dan«, so jo odkurili. Pri menaži je bilo vse tiho in mirno, le žlice so pele vsakdanjo svojo poldansko pesem in vmes škrtali noži.

Lukec ni črnil ne bev ne mev.

„Kdo kupi »ekstra-micno«?“ je popraševal tisti frajtar, ki je imel takoj prve dni opravlja z Lukcem.

„Pokaži, koliko pa zahtevaš zanjo, Sluga?“ se oglasi Miha. Nič več »gospod frajtar«, samo »Sluga« — kakor se je pisal. Kaj se hoče — tudi Miha je bil frajtar.

„Šest »cifov« mi daj, pa je tvoja, Smolež.“

In zgodilo se je, da je dobil Sluga samo pet »cifov« in tri šport-cigarete, Miha pa »ekstra-micno«.

Popoldne ob poldveh so korakali iz vojašnice: vsakdo je bil strelec, vsakdo s kapo kot enoletni prostovoljec, vsak s par viržinkami, ki so gledale radovedno izpod bluze v beli dan. Vsak je zavriskal, tudi fantje so zavriskali razigrano in veselo, in težka kolesa so zaropotala.

Lukec pa je slonel tisti čas na oknu in hudo mu je bilo, da bi se razjokal.

* * *

„Je že frajtar, pa zredil se je tudi.“

„Radovedna sem, katera se mu obesi na nos.“

„Pa da Potiskovega ni bilo.“

„Veš, Mica, denarja nima, stari Smolež pa ima pod palcem.“

„Kajpak, vsak mesec mu je pošiljal — Bog se usmilil — pa meso jedo vsak dan, pa mu še pošilja.“

Tako so čeljustale ženice, z denarja so prišle na doto, z dote zopet, kako se dandanes denar težko zasluži, in še na druge slične stvari.

Vest o Mihovem prihodu je napolnila vso vas. Če je šel skozi vas, so zardevala dekleta pred hišami, in otroci, ki so se šli po svoje vojake, so se mu obešali na bajonet in ugibali, koliko krajarjev bi morali hraniti pri svojih materah, da bi si mogli nabaviti mesto lesene sablje jekleno ali vsaj železno.

*

Na velikonočni ponedeljek popoldne je vzel vaški godec Gropa zaprašeno harmoniko s peči, jo vrgel čez ramo in krenil v vas. Prišedši v gostilno, je bilo že dovolj fantov pri mizi, dekleta pa so sedela ob peči. Gropa je potegnil s harmoniko že v veži, in to je zadostovalo, da so zažarela lica in se skrčile mižice.

Miha je sedel med fanti in pripovedoval staremu beraču z odrezano roko in svetinjo na prsih o najnovejših puškah in topovih, kojih še sam ni dobro poznal. Pripovedovanje in vino ga je razgrela, in med odmorom je včasih pomežiknil Lenici, ki je sedela med dekleti in v ljubi zadregi vila predpasnik. Ni bila taka, kakor je sanjaril o njej Lukec, a lepa je bila vendarle.

„Halo, fantje, dekleta komaj čakajo.“

Gropa je izgovoril resnico, in hreščeča harmonika njegova jo je potrdila. Trije pari so se zavrteli po sobi, toda Miha je še čakal in gledal, kako je Lenica ravnokar odpravila nekega fanta, ki jo je prosil za ples, a se nato rdeč kot rak pomešal med goste v drugo sobo. Ni se varala. Tudi Miha je vstal naposled od mize in stopil k nji:

„Lenica, ali bova midva?“

Odvrnila mu ni ničesar, a njene oči so mu govorile, da je to nekaj takega, kar se razume samo ob sebi — in Miha je udaril z nogo ob tla, jo prijel za pas in se zavrtel, da je Lenici zmanjkovalo sape. Plesala sta polko, in Lenica bi se mu že davno rada izmuznila, da je ni pridržal vsakokrat:

„Še malo, Lenica — saj te spremim, oče gotovo ne bodo hudi.“ In ostala je, celo prisedla je k njemu in fantje so se kmalu pomenljivo spogledovali.

„Lenica, povej — če nimaš res Lukca rada!“

„Beži, rada — zakaj ne, kot vsakega drugega, ki je pošten. Zakaj pa ni prišel domov?“

„Ni mogel, ker ni smel — zaprt je.“

Miha je govoril mirno, in niti na misel mu ni prišlo, da bi storil s tem Lukcu kako krivico; kako tudi, saj mu v naglici ničesar ni obljubil. In če ji pove, da je zaprt — vsakemu se lahko kaj primeri — posebno naklonjena mu najbrž tudi ni.

„Zaprt, praviš — ali bi drugače prišel domov?“

„Bi, a frajtar še ni — mene mora ubogati, če hočem.“

Lenica se je zasmejala, pod mizo pa sta se sunila dva fanta z nogo. Na vratih je stal tisti,

slovenski mladini. Dolžnost naša je, da se skazemo slavnemu ljubljanskemu „Sokolu“ hvaležni v tem, da se potrudimo in udeležimo v kolikor mogoče lepem številu te velike ljudske veselice, katera je ob enem velikega narodnega pomena. Vplivni narodnjaki naj delajo na to in prigravajo mlade kmete in fante, da se udeležijo te veselice v sredini slovenskega naroda. Pri tej priliki se bodejo navzeli navdušenja za narodno stvar, posebno še, ko bodo imeli priložnost slišati slovensko besedo ne samo od kmetov, ampak iz ust odličnih dam in gospodov. Omenimo naj tudi še vtis, ki ga bode napravil na naše ljudi „Sokol“ pri svojem nastopu. Naj se žrtvujejo bolj premožni in pošljejo enega ali drugega, posebno bolj mlačne na to veselico. Pri tej veliki veselici pa nastopijo tudi vsa velika ljubljanska pevstva društva in umestno bi bilo, da se udeležijo te veselice skupno nekatera koroška pevska društva ali zbori, da slišijo izborna slovenska petja. Torej na noge, narodni možje in fanti, navduševali se bode nad krasnimi vajami slovenskih „Sokolov“, nad zvonečimi glasovi velikih pevskih zborov. Svež naroden duh naj veje pri tej priliki skozi naša srca, katerega potem razširimo med našimi domačimi zaspanci. Udeleži se te veselice v polnem številu odbor društva „Drava“, ter pevski zbor slovenskega omizja v Beljaku. Najprimernejši vlak za odhod je oni, ki odhaja ob 10:20 dopoldne iz Celovca. V Ljubljani bo ob 1/5 slovesni sprejem na kolodvoru, in od tam se odide na veselilni prostor.

Čujte in strmite! Celovško finančno ravnanje je dobilo z Dunaja odlok v zadevi srečk državne loterije. Odloku so bili priloženi štirje žrebalni načrti, in sicer eden v nemškem, trije pa v slovenskem jeziku. Zaradi tega velikanske razburjenje v nemško-nacionalnem taboru. Vsi trije celovski velenemški listi so priobčili to „razburljivo“ vest in pozivljajo občinstvo, da zaradi tega ne kupuje srečk državne loterije. To je precej hud tobak, in nismo mogli takoj razumeti te razburjenosti, ali zagorela nam je takoj cela grmada spoznanja, ko smo zasledili, da c. kr. državna loterija ni dala uvrstiti svojega tozadevnega oglasa v teh „veleavstrijskih“ celovških hajlovskih listih. Odtod torej vsa jeza. No, no, vsled te jeze, ne bo imela c. kr. državna loterija škode, kakor je nima mesec, če ga pes oblaja.

Uradna tajnost ka-li? Kakor smo omenili, so vsi trije nemško-nacionalni oziroma vsenemški listi celovski objavili vest o vsebini nekega uradnega odloka, ki ga je dobilo celovško finančno ravnanje z Dunaja v zadevi srečk c. kr. državne loterije. Odkod so izvedeli ti listi vsebino odloka, ki gotovo ni bil namenjen javnosti, temveč zadeva le notranje poslovanje tega urada? Kdo je izdal vsebino tega odloka javnosti? Vse kaže, da mora biti nekje neki strastno zagrozen velenemški c. kr. uradnik, ki se ne sramuje lumparije, v hujskaške namene izdajati uradne tajnosti! Res lepo to? Taki ljudje spadajo v jetnišnico, ne pa v c. kr. urad. C. kr. finančno ravnanje in c. kr. državno pravdnitvo po vsej pravici najodločnejše pozivljamo, da z vso strogostjo zasledujeta krivca in ga izročita pravici, kajti kako naj pa še ljud-

stvo ima kaj zaupanja do c. k. uradov, ako si je svesto, da se uradne tajnosti brez kazni razkrivajo po najumazanejših hajlovskih časopisih!

Südmärk v nevarnosti. Zadnje „Freie Stimmen“ poročajo, da so tatovom posebno všeč südmärkine nabiralne pušice in da so jih že več odnesli. O tem seveda list ne poroča, ali je bilo kaj v pušicah ali ne, na vsak način pa preti „südmärki“ velika nevarnost, ako izgubi tak „bogat“ vir doneskov. Mi bi se prav nič ne jokali, ako bi kak pameten tat odnesel celo südmärk iz naših krajev.

„Kärntner Wochenblatt“ — kmetijski priatelj. To se sliši nekako tako, kakor volk pa jagnje in v dokaz sledeče. V nekem članku, v katerem odgovarja „K. W.“ na upravičeno grajo neznosnih razmer pri celovškem sodišču v „Sl. Narodu“, se bere za slovenskega kmeta vedno le izraz „bindišar“. In potem pravi „K. W.“ doslovno: „Kmetijski pes laja kakor znorel, če pride enkrat kak spodoben človek skozi vas, kajti tega ni navajen.“ Torej spodobnih, dostojnih, poštenih ljudi ni na kmetih, temveč sami lumpje, faloti, nespodobni, nepošteni ljudje! Spodoben je le oni mestni frakač, ki se pride na kmete norčevati iz našega kmetijskega ljudstva, dostojen je le oni, ki si je zredil svoj trebuh z žulji kmetijskega ljudstva, pošten je edino le oni, ki s „K. W.“ trobi v isti prusaško vsenemški rog. In v ta nesramni list pišejo po večini učitelji, ljudje, katerih v njihovi mladosti tudi niso „kmetijski psi oblažili“, ker so ž njimi vred na kmetih vzrastli, sedaj pa pljujejo svojim lastnim kmetiskim staršem, bratom in sestram na tak nesramen način v obraz. To, to so spodobni, dostojni, poštene ljudje! Fej! In ti slovenski kmet jim še verjameš, ko te posebno ob priliki volitev vabijo s priliznjenimi besedami na svoje limanice! Daj, pokaži jim vendar, da si toliko spodoben, da s takimi ljudmi ne obneješ!

Nemec iz rajha o Celovčanih. V Monakovem so priredili avtomobilistom, ki so bili prošlo nedeljo v Celovcu, banket, na katerem je govoril zmagovalc v tej dirki, neki dr. Stöss. Mož je hvalil, da je bilo posebno v Avstriji vse lepo pripravljeno za dirko, pa pristavil: „Bedauerlich war nur, dass man besonders in Wien und in Klagenfurt die Fahrt zur Veranlassung nahm, um uns zu schröpfen. Das wird sicherlich viele Reichsdeutsche abhalten, Österreich sobald wieder aufzusuchen.“ Obžalovati je le, da se je posebno na Dunaju in v Celovcu vožnja porabila v to, da se nam je puščalo. To bo marsikateriga Nemca iz rajha zadrževalo, kmalu zopet posetiti Avstrijo.“ Celovčani so pač morali pošteno „puščati“ žepom svojih bratcev iz rajha, da jih je govornik celo izrecno omenil. Da, da, poleg „bratovske“ ljubezni je „kšeft“ vse kaj bolj imenitnega. Potem se pač še čudijo, zakaj se tuji na naravnih krasotah tako bogate koroške dežele tako — ogibajo. Se pač boje — „puščanja“.

Brezplačno reklamo delajo nekateri nemški listi za našega slovenskega odvetnika gosp. dr. Brejca. Skoraj v vsaki številki se kregajo nad njim, da jim je zopet nekaj „naredil“. Vodi te liste pri njihovi gonji seveda samo namen,

njo čvrst vojak in ji šepče sladke besede na uho. Tudi stari Robas ni spal. Mislil je, da bo treba mlajše moči v hišo, a najmanj slutil, da se to zgodi v osebi Smoležvega Mihe. (Dalje sledi.)

Pod vagonom iz Rima do Pariza. Te dni sta dva Italijana nastopila silno drzno vožnjo. Neki mlad kočijaž, Brancatini, in neki brivec, Genari, sta hotela potovati v Pariz, toda nista imela denarja. Zato sta splela od močne žice nekaj viseč koš, vzela s seboj dovolj hrane in neke noči pritrdila koš pod veliki vagon brzovlaka, ki potuje iz Rima v Pariz, ter sta legla vanj. In v resnici je vagon še isto noč odpotoval. Potnika sta na vožnji veliko trpela od prahu, a ker je bil njihov vagon kmalu za lokomotivo, tudi mnogo od premoga in pepela. Vendar sta vzdržala do konca, ne da bi ju bil kdo opazil in tako prepotovala 1463 kilometrov. Ko sta prišla na kolodvor v Pariz, ju je takoj prijel policija, ker sta bila črna kakor dimnikarja. S seboj sta imela 10 lir in 30 centezimov denarja.

Z mrtvim poročena. K praški policiji je prišla nedavno neka 30letna žena ter povedala, da je njen mož neznano kam izginil. Poročena je bila ž njim šele par mesecev. Predložila je njegov krstni list in domovnico. Iz teh dokumentov pa se je izkazalo, da se glase na ime nekega moža, ki je že pred dvajsetimi leti umrl. Opravičen je sum, da si je pobegli mož na kak način prilastil dokumente pokojnikove ter se na podlagi teh dal poročiti. Policija sedaj išče zagonetnega moža.

dr. Brejcu kot odvetniku škodovati in ljudi odvrčevati od njegove pisarne, v resnici pa se njihovo kolnjenje in rotnje spreminja dr. Brejcu v blagoslov, ker dela brezplačno reklamo za njegovo pisarno. Veseli nas, da ti listi v svoji kratkovidnosti tega ne sprevidijo, ker ni slabšega priporočila za sposobnost v javnosti delujočega moža, kakor če ga nasprotnik — molče prezira. Torej le naprej po tej poti! V številki 46 „Freie Stimmen“ je ime g. dr. Brejca natisnjeno nič manj kakor — 31krat! To menda vendar zadostuje!

Za narodno in gospodinjstvo šolo v Št. Jakobu v Rožu dosedaj darovanih 15.000 kron so darovali rodoljubi iz: Koroške (obč. Št. Jakob v Rožu 5433:55 K in ostalo Koroško 7734:11 K) vkup 13.167:66 K; Kranjske (posojilnice 355 K in drugi rodoljubi 429:41 K) vkup 784:41 K; Primorskega (posojilnice 50:82 K in dr. r. 123 K) vkup 173:82 K; Štajarskega (pos. 130 K in dr. r. 439:11 K) vkup 569:11 K; Dunaja (državni poslanci) 175 K; Amerike (kat. duhovnik) 50 K; Češkega (40), Ruskega (30) in Srbskega (10) vkup 80 K. Skupaj 15.000 K.

Za pobita okna „Narodne šole“ v Št. Rupertu pri Velikovu so darovali č. gg. duhovniki, zbrani ob inštalaciji č. g. M. Perča župnikom na Dholici 8 kron 30 vin. in deželni poslanec g. Franc Grafenauer 10 kron. Hvala lepa! Živeli nasledniki!

Velika pevska in narodna slavnost se priredi 15. julija v Rušah, prijazni vasi ob vznožju zelenega Pohorja ob koroški železnici, v prid „Podravskega podružnice“ slovenskega planinskega društva v Rušah, ki hoče zopet zgraditi na Pohorju razgledni stolp, imenovan „Žigertov stolp“. Vsa slavnost pa bo velikega narodno-političnega pomena. 15. julij naj bo dan narodnega probujenja in navdušenja. Naj se zberejo obmejni Slovenci po Dravski dolini, Pohorju in Kozjaku ter pokažejo, da še narodno žive, da jih še niso in jih ne bodo pohrustala sovražnikova žrela. Da pa bode dan probujenja tem veselejši, prihitite isti dan k nam tudi drugi rojaki. Obračamo se tem potom do bratov Korošcev, da nas tudi isti dan obiščete in nam prijateljsko stisnete bratovsko roko. Razna društva so že obljubila svoje sodelovanje. Slavnost bode nudila veselja v razkošju, a najlepši njen del bode gotovo slovenska in slovanska pesem, ki bode v nas vnela iskro žive narodne ljubezni. Vsa slavnost se bode priredila na velikem prostoru sredi vasi, kjer raste po staroslovenski navadi lipa. Že zdaj se delajo velike priprave. Na svidenje 15. julija.

Pripravljalni odbor.
Št. Jakob v Rožu. Na progi Podrožčica-Beljak je pri razstreljevanju kamna ponesrečil neki delavec. Pravijo, da ga je za drevo visoko vrglo v zrak. Obležal je mrtev. — Govori se še o neki drugi nesreči na prelazu Podrožčica. Orožništvu je menda bilo naznanjeno, da pri neki planinski utici na Podrožčici leži mrtvo človeško truplo.

Od Zile. Binkoštni ponedeljek smo obhajali „žegen“ na Bistrici. Prišlo je mnogo ljudstva. Posebno na Spodnji Bistrici se je kar trlo ljudi. Veliko je bilo gospode iz Šmohora in Trbiža, katere zanimajo naše stare slovenske šege, ali žali-bog bili so sami Nemci. Slovenec se pač ne zmeni za Zilsko dolino in šege naših pradedov. Če bi le večkrat in bolj pogosto zahajali Slovenci v naše kraje, bilo bi našim ljudem v vzburjenje. Spoznali bi se sčasoma bratje po narodu. Tako pa moram reči, da Nemec prav pridno zahaja k nam, in se ni čuditi, da pri Zili v vedno večji meri vlada nemčurstvo.

Bistrica v Rožu. Tukajšnje fužine so prešle v last kranjske industrijske družbe, katera ima na Savi pri Jesenicah svoje velikanske tovarne. Vodstvo družbe je sicer nemško, pa vendar se nadejamo, da se bodo narodnostne razmere pod novim fužinskim gospodarjem obrnile kolikor toliko na boljše.

Podslnja vas. Naše delavsko društvo je imelo v nedeljo svoje mesečno zborovanje pri Gašparju. Udeležba je bila prav dobra. Kot govornika sta nastopila g. jur. Wieser in g. Ekar. Oba govora so navzoči z zanimanjem poslušali. Za zabavo so skrbeli vrli tamburaši iz Borovelj in pevski zbor domačega društva, ki se prav lepo razvija. Prihodnje zborovanje bo prihodnji mesec v Svečah. Društvo lepo napreduje in vse kaže, da ima še krasno bodočnost.

Št. Janž. (Naš fajerber.) V nedeljo, dne 10. junija, je imel naš nemški fajerber „inšpicirino“. Kakose je to pripravljalo, je bilo res smešno. Že dopoldne so tako begali naše „fajerberkarje“ sempatja pa „rehc“ in „links“, da je bilo groza. Ko so enkrat že dobro znali, pa hajdi k „Tišlerju“ kegljat in gasit svoja žejna grla. Ker je bila ravno kvaterna nedelja, se mora seveda še bolj. Brž popoldne so se začeli zopet postavljati in pripravljati v „pluzah“. Kar

ki ga je Lenica pred časom odpravila. Široko se je razkoračil in rožljaj z goldinarji v žepu.

„Fantje, ali trpite — dekleta nam bo zmešal »ta general«, vi pa sedite in gledate!“

Po sobi je zašumelo, prazna steklenica je priletela mimo Mihe in se ob steni razbila. Harmonika je hipoma utihnila, stoli so se preteče zvikali, in na mizo je udarilo dvoje težkih pesti, da se je prevrnilo par steklenic in polilo vino.

„Kdo bo kaj brusil nad Miho?“ je zavpil plečat fant in oplazil s stolom po tleh, da sta odleteli dve nogi. Dekleta so se umaknila od peči.

Miha je planil po konci, bajonet se je zablisal — mimo okna pa sta švignili tisti trenotek dve uniformi.

„Pipec na stran in tri take na eno roko, kot si ti.“

Miha je šele zdaj spoznal položaj. Gorščakov Lovro, ki se je potegnil zanj, je vihtel z njegovim bajonetom, v sobo pa sta stopila dva orožnika. Gostilničar se je s težavo pripehal do orožnikov.

„Škodo naj poplačajo in vse je dobro. Triintrideset grošev za polomljeni stol in tri zbite steklenice.“

„A čegav je bajonet?“

„Moj, a kdo mi ga je ugrabil, ne vem.“

Orožnika sta poprašala za imena, nekaj pisala, in ko je bila škoda poplačana, odšla.

Tudi mladina se je polagoma razgubila. Miha je spremil Lenico do hiše. Po celem telesu se je še tresla revica od strahu za Miho, kar je bilo temu zelo všeč. Tisto noč Lenica ni zatisnila očesa. Zdelo se ji je, da se sklanja nad

eden pride brez trakov na bluzi. Pa ga vpraša eden, kje ima tiste rdeče trake. „V žepu jih imam, ker me je sram.“ Vsa čast pa g. M. Krasniku, načelniku posojilnice, da se ni udeležil tega hajljanja, kajti hajlali so, da bi jih lahko slišal njih nemški bog tja v nemški rajh. Upam, da bo g. Krasnik tudi kot zaveden mož spoznal svojo zmoto in dal slovo nemškemu fajerberu. Jaz sem pa vse to vidov, zato sem pa to pisov. Al' jih bo kaj sram, pred tjim nečednim hajljanjem?

Kapla v Rožu. V nedeljo so našli pastirji v Resnikovem blatu mrtvega Tizejevega dninarja, ki je pred 14 dnevi izginil. Bil je slaboumen in najbrž se mu je pamet popolnoma zmedla. Doma je pustil vso obleko in pastirji so našli truplo popolnoma nago. Doma je bil nekje na Kranjskem. — V sredo zvečer je pogorela Ročinčeva opekarna. Fajerber se je prav „posebno“ izkazal.

Podljubelj. Na največje začudenje domačih in tujih ljudi pri letošnjem „pranganju“ ni bilo ne godbe, ne strelbe. Tudi meni se je godilo tako. Še bolj pa sem se začudil, ko sem izvedel, da „gotovi ljudje“ sedaj mene tiščijo v ospredje in se z mojo osebo hočejo potegniti iz blamaže. Ker mi je na tem ležeče, da vsak izve resnico in mi ne bodo več podtikali besed, katerih govoril nisem, izjavljam tukaj, da rad izplačam tistemu 300 kron, kdor mi dokaže, da sem jaz le z eno besedo kedaj hotel prepovedati pri „pranganju“ godbo ali strelbo. Janko Arnuš, provizor.

Radiše. Da so Radiše tako zaslovene, da so že skoro v vsaki „Mirovi“ številki, zato se imamo zahvaliti le dvema gostilničarjema in g. učitelju. Ti trije možje so voditelji nemškutarsko-liberalnega „fajerbera“, ki sedaj že krepko in ponosno stopa na noge. Sto in stoletja so bile Radiše slovenske in mir je bil v župniji do danes, sedaj pa ni vasi v župniji, kjer bi ne bilo narodnega prepira. In ni čuda. Saj stranka, katero so skrpali skupaj ti trije možje, ni le slovenski narodnosti in veri nasprotna, ampak naravnost sovražna. Polovico imajo skupaj res odpadnikov, pijance so pobrali do zadnjega „sufa“; veliko je pa zraven tudi nevednih, ki ne vedo, pri čem so. V resnici so lahko ponosni ti možje na svoje pristaše. Saj so bili prvi člani tega društva le tisti, ki cerkev najrajši le od zunaj ogledujejo. Na binškošni praznik smo imeli že srečo, da smo videli nekatere že v „paradi“. Imeli so nalogo, da so stali dopoldne pri božji službi in tudi popoldne pri blagoslovu zunaj pred cerkvenimi vrati na straži. In tako bodo dajali zmiraj lep zgled. Kaže se pa tudi že sad tega društva. Ni še dolgo temu kar je bil neki fant ki je slovensko-narodnega mišljenja, od pristašev te stranke na sredi pota prav po roparsko napaden. Da je naš „fajerber“ v resnici nemškutarsko-liberalen, kaže tudi to, da tistih, ki imajo v sebi verski čut in narodni ponos, še vabili niso, da bi pristopili. Z mirno vestjo lahko trdimo, da so voditelji tega društva vasi in hiše deveta briga. No, gostilničarji pač vedo, da bo „fajerber“ ugašal največkrat le žejo pri njih. In to nese. Gospod učitelj pa gotovo pričakuje zasluznega križca od višje šolske oblasti. In tako bodo poplačani za svoj trud vsi. Toliko za danes, kadar pa bodo stopali v vrstah, bo pa spet tresel pero v prstih kmet kritik.

Radiše. P. d. Jeronicevo hišo je kupil g. Tomaž Thaller, p. d. Kajžnik v Radišu. To novico smo z veseljem pozdravili, kajti Jeroniceva hiša je bila v nasprotnih rokah, sedaj je pa prišla zopet v roke pridnega in zavednega slovenskega kmeta. Bog daj obilo sreče!

Iz Velikoveca. (C. k. okrajna sodnija in slovenščina.) V zadnji številki cenjenega „Mira“ je omenil nekdo, da velikovsko sodišče noče slovensko uradovati z velikovsko „Hranilnico in posojilnico“. Pisec teh vrstic pa je našel tale za slovensko uradovanje važen dokument, ki se glasi doslovno tako-le: „K. k. Bezirksgericht Völkermarkt. Eingelangt am 15. Mai 1906 um ... Uhr ... Min. 1 f. 17. Beilagen ... Rubriken Präs. 197/14/6. St. 63. C. k. okrajna sodnija Velikovec. Ker se je tamuradno spregledalo vljudno prošnjo za dvojezične formularje, zato podpisani župnijski urad poslane vrne ter vljudno zahteva dvojezičnih, ker ima to zahtevati postavno pravico. Župnijski urad v St. Štefanu dne 14./5. 1906. N. N., kanonik in župnik. Dem hochwürdigen Pfarramte in St. Stefan unter Anschluss der vorgeschriebenen Drucksorten. K. k. Bezirksgericht Völkermarkt. Abteilung V. am 16. Mai 1906. Kapun m. p.“ — „Finis coronat opus“ (konec venča delo) pravi latinski pregovor. Tako je tudi v tem slučaju. Nekdanji „Triglavan“, sedanjí predstojnik c. k. okrajnega sodišča v Velikovcu, svetnik Alfons Kapun, je posadil krono na ta dokument. Samo eno vprašanje stavimo c. k. okrajnemu sodišču v Velikovcu, namreč: Kdo pa predpisuje tiskovine? Ali velikovsko sodišče,

ali državni temeljni zakoni, kateri so tudi za dobro tretjino deželnega prebivalstva, v deželi živečih koroških Slovencev veljavni? Bo pač treba vsem slovenskim župnijskim uradom na Koroškem složnega in neustrašnega postopanja glede slovenskega uradovanja! Treba je c. kr. uradom pokazati, da je presvitli vladar podpisal tudi člen 19. državnih temeljnih zakonov in ne samo onih, po katerih se nalagajo kazni in raznovrstni davki.

Velikovec. Obravnava zoper pobijalce oken v „Narodni šoli“ se dne 15. t. m. ni mogla do konca izvršiti, ker glavne priče ni bilo k obravnavi. Obravnava se je preložila na četrtek, dne 21. t. m.

Št. Lipš. Opravljali smo pri nas šmarnice v lepi, nekoliko romarski kapelici Marijini v Bojevasi, lepo ovenčani. Na praznik Rešnjega Telesa smo šli v procesiji v Žitarovas in tam imeli veličasten obhod, v nedeljo pa so nam vrnili Žitrajci in smo imeli tu ravno tako lepo opravilo. Veličastna je bila vrsta venčanih devic, čez sto parov, v štirih oddelkih, male zase, večje zase iz vsake župnije. Pri tej priložnosti kakor pri šmarnicah so dekleta pokazala, da nimajo le dobrih glasov, ampak tudi veselje za lepo petje in bogato zalogo odpevov za litanije, pesmi in napevov. Lepo je bilo gledati pozdravljanje in spremljanje, oziroma poslavljanje devic iz obeh župnij. Škoda, da se je ta lepa navada že v podjurski dolini opustila v nekaterih župnijah.

Prevalje-Guštanj. Na binškošno nedeljo so na Prevalje zares prišli iz Donawitza kovači in delavci, katere so nam plakati naznanjali že nekaj časa poprej. Šli smo seve tudi iz Guštanja ušesa si nasičevati s krasno koncertno godbo, katera nam je bila po koncertnem sporedu naznanjena, ali cela godba, katera bi bila morala šteti kakih 30 mož, se je skujala. Prišel je en mehač, en basist, eden s kitaro in še eden s flavto. Taka godba je seve že pri nas stara par sto let in se čuje tukaj marsikdaj. Prišli so tudi iz Guštanja delavci in se skupno usedli k mizi. Pozneje so začeli v naše veselje peti slovenske pesmi. Proti kraju so se še hoteli neki delavci malo vaditi v tepežki, pa ni šlo prav dobro, kajti gostilničar je pokazal svojo avtoriteto in zagrmel: „Kdor ne bode miroval, ga vržem čez prag!“ Zakaj si, predragi bralci „Mira“, niste prišli ogledat teh omikancev! Posebno ti slovenski kmet, ki velikokrat čuješ tukaj „die windischen Bauern“ in še veliko takih obžalovanja vrednih priimkov, bi si bil ogledal omiko ljudi, ki te sicer zaničujejo. Gotovo bi si bil rekel: „O Bog, pomagaj mi, ubogemu grešniku, in varuj me pometati pred durmi drugih!“ Taka je bila naša „unterhaltung“ na binškošno nedeljo. Vseli nas pa, da še imamo med delavci tudi prijateljev, ki se ne sramujejo slovenskega petja ob takih prilikah in na tak način očitno pokažejo, da bije v njih prsih slovensko srce in teče v njih žilah slovenska kri.

Tehniški slovar. Odsek za izdavanje „Tehniškega slovarja“ je imel preteklo sredo pod predsedstvom načelnika, ravnatelja I. Šubica, svojo šesto sejo. Sklenilo se je nabaviti Deinhartov ilustr. tehn. slovar, ki izhaja v šestih jezikih pri Oldenburgu v Monakovem. Akad. slov. tehn. društva v Pragi, na Dunaju in v Gradcu je naprositi, da bi prevzela ekscerpiranje cenikov, deželnih in pa državnih zakonov tehniške vsebine. Prošnji, da bi poslale svoje cenike odseku na razpolago, da jih da ekscerpirati, sta se odzvali tvrdki: Majdičeva v Celju in Schneider & Verovškova v Ljubljani, kar je odsek hvaležno vzel na znanje s ponovno prošnjo do drugih trdki tehniške smeri, naj bi storile isto. Ko se vzame še na znanje poročilo o stanju ekscerpiranja Wolf-Pleteršnik-ovega slovarja, se seja zaključí.

Poslano.

V zadnjem času se je znova začela po nekaterih listih divja gonja zoper mene in oziroma zoper mojo odvetniško pisarno. Ker menda drugega interesantnega pisati nimajo, razpravljajo po svojih dolgočasnosti zevajočih predalih na dolgo in široko o posameznih slučajih iz moje odvetniške prakse. V kolikor se mi zdi vredno ali potrebno in dopustno ter v kolikor je to spričo ozkih mej tiskovnega zakona sploh mogoče, odgovarjam na te napade s popravki po § 19 tiskovnega zakona. S pričujočim pa hočem tiste kroge, ki se za te peresne napade mojih nasprotnikov interesirajo, le na § 9 odvetniškega reda opozoriti, ki nam odvetnikom glede nam uradno poverjenih zadev nalaga strogo molčečnost. Razume se, da bi kršil svoje odvetniške dolžnosti, ako bi vselej, kadar se kakemu nasprotniku zljubi napadati me radi mojega postopanja v tej ali oni pravni zadevi, stvar obešal

na veliki zvon javnosti. Na pot kršenja svojih zastopniških dolžnosti me ne bodo speljali nikaki napadi, tudi najstrupenejši ne. Toliko, da se razume, zakaj mora odvetnik včasih tudi — molčati.

V Celovcu, 15. junija 1906.

Odvetnik dr. Janko Brejc.

Sprejem v Marijanišče.

Dijaki, ki žele priti v Marijanišče, naj vpošljejo svoje prošnje do 17. julija t. l. po župnem uradu na vodstvo Marijanišča v Celovcu (Velikovska cesta št. 18). Do tistega dne se morajo prosilci tudi osebno ravnateljstvu predstaviti.

Prošnji se mora pridejati: 1. krstni list, 2. spričevalo o stavljenih osepnicah, 3. zdravniško spričevalo (brez koleka); 4. Izjava staršev ali varuha, da so volje gojenca posvetiti duhovskemu stanu, da ga bodo v tem namenu podpirali in plačevali redno letno svoto 300 kron za vzdrževanje; 5. kdor te svote ne more plačati, naj priloži uradni izkaz svojega premoženja in ponudi donesek, ki bi ga bil volje dati. Vzprejemna komisija bo potem donesek določila in ga v sprejemnem dekretu prosilcu naznanila. Vrhutega je treba za Marijaniško knjižnico plačati na leto 2 kroni. Kdor se hoče učiti godbe (ali na glasovirju ali goslanja), ima mesečno plačati še 2 ali 3 krone.

Fantje, ki vstopijo v 1. gimnazijski razred, morajo popred napraviti sprejemno izkušnjo na javni gimnaziji. Vodstvo c. kr. gimnazije v Celovcu bo dotične zapisavalo dne 16. in 17. julija, izkušnje pa se vršijo dne 17. in 18. julija (začetek ob 9. uri).

Splošni pogoji za sprejem:

1. Prosilci morajo biti po določbah sv. cerkvenega zbora tridentinskega zakonski otroci.
2. Morajo biti Korošci: ali na Koroškem rojeni, ali pa morajo vsaj na Koroškem stanovati.
3. Morajo biti v starosti od 10 do 13 let.
4. Zdravniško spričevalo mora jih potrditi kot zdrave: zlasti na prsih, pljučih, očeh in na posluhu.
5. Nравstveno ne smejo biti pokvarjeni in morajo biti zmožni za uk.
6. Fantje morajo imeti določni namen, postati duhovniki in službovati v krški škofiji.
7. Sprejeti gojenec se mora ukloniti pravilom zavoda in hišnemu redu v vseh točkah.
8. Vsakemu se na sprejemnem listu naznani, kaj ima prinesiti s seboj v zavod: obleke, perila in drugih potrebščin.

V Celovcu, dne 12. junija 1906.

Vodstvo Marijanišča.

Društveno gibanje.

Vabilo k občenemu zboru šentjakobske mlekarne, ki bode v nedeljo, dne 1. julija ob 3. uri popoldne v „Narodnem domu“ v St. Jakobu v Rožu. Spored: 1. Nagovor načelnikov. 2. Tajnikovo poročilo. 3. Blagajnikovo poročilo. 4. Odobrenje letnega računa. 5. Razno. Načelstvo.

Kat. slovensko izobraževalno društvo Gozdanje-Jezerce priredi na dan sv. Petra in Pavla, dne 29. junija 1906, popoldne ob 1/4 javen shod na Velikem Strmcu, in sicer pri Mežnarju po sledečem sporedu: 1. Pozdrav predsednika. 2. Razni govori. 3. Slučajnosti. 4. Prosta zabava. Slovenci od blizu in daleč se vabijo, da se udeležijo v obilnem številu tega shoda. Odbor.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani v prid bode kolekoval odslej ljubljanski mestni magistrat vse svoje uradne listine. — Velik dohodek ob teh tisočih ter tisočih slednje leto. — Na tej za našo družbo veseli zgodbi pozivljamo vse slovenske srenje, od prve za Ljubljano do zadnje na gorskem slemenu: Neustrašeno ter požrtvovalno in prej ko prej na to isto pot, kakor Ljubljana. — Živela bela Ljubljana!

Dopisi.

Št. Jakob v Rožu. Kjer so silni viharji v navadi, se tudi pripeti, da odnese vihar s strehe deščico, če ni pribita, poigra se malo z njo v zraku in jo vrže ob tla. Skrben gospodar takoj zapazi škodo, ki mu jo je naredil veter: staro deščico v peč in prvi dan že novo gor. Neke posebne vrste vihar imamo pri nas v St. Jakobu. Na kratko mu pravimo nemčurska sapa. Včasih je hujši, včasih slabotnejši, včasih naredi več škode, včasih malo, včasih čisto nič. Mislim, da je bilo na veliko noč, ko je hrula skoz St. Jakob prav ostra taka sapa in odnesla nam je iz vidika lepo deščico: „Gostilnica na pošti.“ Iskal sem dan potem gostilnico k pošti, našel sem pa samo „Gasthaus zur Post“. Žal mi je bilo po njej, bila je prav lična, pa mislil sem si takoj: Vihar jo je odnesel, kot odnese deščice s strehe. Daleč

je pa ni mogel nesti, pretežka je bila. Grem jo iskat in v resnici jo najdem na strehi verande, kjer je izpostavljena dežju in viharju pokori to, da je vabila v hišo slovenske goste. Zaslužila si je, mislim, vsaj pokoj pod streho: mogoče da je odtod kedaj zopet izvelečejo, ko bodo Slovencem vremena se zjasnila in bo otrok izgubljeni spet začel ljubiti mater svojo. Odgovor na prvi dve vprašanji iz zadnje „Mirove“ številke je torej jasn: slovenski napis. Rešitev na tretje vprašanje bi se glasilo: Vas „bintišarjev“ (na pošti ne samo vsakdanja, marveč vsakourn beseda), ki ste nam do sedaj nosili svoje novce, ne potrebujemo, nosite jih drugam. Mi smo tukaj samo za „Herrenvolk“. Dozdaj smo vas sicer potrebovali, dolgčas bi nam bil, zdaj bo nam pa železnica pripeljala „nobl ljudi“, ki samo nemško govorijo. Zmirom bomo imeli dovolj gostov, tako da nam miz ne bo treba več postavljati na Vidmanov vrt, potrebovali jih bomo doma. „Bintišarsko“ zdaj nič ne razumemo več in „bintišarskega“ denarja tudi več nočemo. Kako pa temu najti odgovor? Našli so ga naši ljudje sami! Prej si vendar videl tu pa tam sedeti v gostilničarski sobi in verandi kakšnega narodnjaka: da ne bo zamere, bom pa šel tja, si je mislil. Pa kar je slovenski napis izginil, je vse drugače. Z lučjo bi moral pri belem dnevu iskati tistega narodnjaka, ki bi zašel tja. Že na veliko noč je šlo od ust do ust: „Na pošti nas ne marajo več, pa tudi ne gremo. Za svoj denar bomo tudi drugod dobili, česar potrebujemo.“ Vsak narodnjak je tako govoril in majal z glavo, celo tisti, katerim je čast svojega naroda deveta briga, so si govorili: To pa vendar ne gre. Nazadnje smo pa vendar vsi Slovenci, spodobi se tudi slovenski napis. In če je vendar zašel tja iz pozabljenosti in slabe navade, takoj ga zapazijo prijatelji, pristopijo k njemu in mu rečejo: Prijatelj, to pa vendar ne gre, zakaj se vsiljuješ, ali ne veš, da nas ne marajo? In takoj se je prijel za glavo, vstal, plačal pošteno po slovenski in jo je udaril urnih nog, kot bi ga nesel vihar, proti „Narodnemu domu“ ali pa Korajmanu. — — — — — Žal, da se je ta odgovor na četrto vprašanje samo sanjal samotarju, ko je v mehki travici nalahko zadremal, tužna resnica in dejanske razmere so ga prepričale hitro o čisto kaj drugem! — Do prihodnjic si pa zopet belite glave: Od 14. junija t. l. vidite na pročelju pošte drug slovenski napis: „C. k. poštini in brzojavni urad.“ Kako je pa ta prišel tja? Poprašujte, mogoče izveste kaj fletnega, sicer vas bode pa prihodnji „Mir“ poučil.

Tisoči priznanj potrjujejo

da najboljše in najcenejše dobavlja

cerkvene paramente in oprave

neprekosno že 95 let stara tvrdka

Josip Neškudla

c. in kr. dvorni dobavitelj in tvorničar

Jabloné nad Orlici, št. 86, pošta istotam, Češko.

Prosi se natančnega naslova.

Ilustrovani ceniki, proračuni, izberki poštne prosto.

Razne stvari.

Cerkev iz stekla gradi neki mladi umetnik v ameriškem mestu Jova. Celo poslopje bo iz steklenih okvirov, v katere se vdolajo velikanske debele šipe iz neprozornega stekla, a vendar bo dohajalo skozi steklo toliko svetlobe, da ne bo treba oken. Obenem gradijo že tudi nove hotele s steklenimi stenami.

Poroka na smrtni postelji. V Filadelfiji se je nedavno poročila na smrtni postelji mlada deklica Besie Regent z možem, ki je zakrivil njeno smrt. Deklica je namreč razkazovala dan pred poroko svojemu ženinu razna poročna darila, ki jih je dobila od sorodnikov in prijateljev. Med darili je bil tudi krasen revolver. Ženin si je orožje ogledoval, ki je bilo nabito ter se na zagonetni način sprožilo, tako da je krogla zadela deklico naravnost v prsi. Ko se je v bolnišnici zavedla, je zahtevala, naj jo poroče z njenim nesrečnim ženinom. Poročili so jo v postelji, a kmalu po poroki je umrla.

Tvrdba G. Tönnies stavbeno podjetje

Ljubljana, Kranjsko

sprejme takoj v stalno delo

30 zidarjev z dnevno plačo K 3.— do K 4.—
in 30 delavcev z dnevno plačo K 2.— do K 2.60

Skrb vsake gospodinje je posvečena družinski blaginji!

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

je po Kathreinerjevem načinu svojega proizvajanja okusna, zdravju v prospeh in poceni, ima torej neprecenljive prednosti za vsako gospodinjstvo!

Poudarjajte pri nakupovanju izrečno ime Kathreiner in zahtevajte le izvirne zavoje z varstveno znamko župnik Kneipp.

Izvelec iz poljedelskih poročil. Dà, dà, vročina! Če me je kdo v preteklem vročem poletju vprašal: Kaj bi, posebno pri delu na polju, proti hudi žeji storil, tedaj sem mu priporočal, kar s tem vsem mojim bralcem priporočam; poizkusil je in se mi zahvalil za dober svet, ter se nadejam, da bode marsikateri bralec teh vrstic, čeprav samo v mislih, storil isto: ako poskusi sam. Vzemi, sem mu rekel, 1 liter vode, primešaj ji eno polno žlico, približno 15 do 20 gramov „Frankovega“ pridanja h kavi, katerega ima tvoja žena itak v kuhinji, in kuhaj to dobrih 5 minut, potem postavi ta prevretek na stran za 5 minut, da se sčisti, na to pa odliv prevretka postavi v klet, da se shladi (če ti bolje ugaja, lahko prideneš nekoliko sladkorja) in ga vzemi potem v steklenici s seboj na polje. — Najbolje je, če steklenico zagrebeš na kakem senčnatem prostoru, potem bode ta okrepčujoča pijača ostala dolgo časa hladna. Ako si žejen, popij precejšnji požirek tega mrzlega „Frankovega“ prevretka in čudil se bodeš, da te žeja ne bode zopet nadlegovala dolgo časa. „Frank“ torej ni samo najboljši pridanek h kavi, ker kot tak je itak splošno poznan, temuč tudi prav primerno sredstvo za žejo.

Naznanilo.

A 65/6
10

C. kr. okr. sodnija v Velikovcu naznanja, da je dne 10. marca 1906 umrla gospa Julijana Mairitsch, roj. Treiber, hišna posestnica v Velikovcu, katera je postavila za dediča enega dela svojega premoženja one, kateri se morejo izkazati, da jim je bila botra.

Vsled tega se pozivljajo vse one osebe, katerim je bila gospa Julijana Mairitsch botra in si nameravajo prisvojiti pravico do tega dela njene zapuščine, da prijavijo svojo dedinsko pravico tekom enega leta od spodaj označenega dneva naprej pri tej sodnji in vložijo z izkazom svoje dedinske pravice svojo oglasitev za dediča, sicer se bo ta del zapuščine, za katero je med tem kot kurator nameščen g. Henrik Meglitsch, posestnik v Velikovcu, z onimi, ki se oglase za dediče in dokažejo svojo dedinsko pravico, obravnal in se njim prisodil.

C. kr. okr. sodnija v Velikovcu
oddelek I., dne 4. junija 1906.

Kaplan I. r.

Absolutno zajamčeno pristno mašno vino

priporočal je ljubljanski knezoškofijski ordinarijat veleč. duhovščini za nakup pri **kmetijskem društvu** (zadrugi) v **Vipavi** zato, ker je pod strogim nadzorstvom župnika-dekana v Vipavi. — Razpošilja se od 56 litrov naprej **fino staro in novo namizno vino** po 40 do 50 kron za 100 litrov **loko kolodvor Postojna**. — Vino je jako milega okusa, ker je napravljeno po novem francoskem načinu. — Večje množine se zaračunajo nekoliko ceneje. — V zalogi so tudi finejša sortirana vina, **pinela** po 50 K, **stari beli burgundec** po 60 K ter **stara buteljska vina**.

Ravnokar je izšla nova izdaja:

Kristusovo življenje in smrt

v premišljevanjih in molitvah.

Poleg Gašparja Erharda za Slovence priredil

† **Štefan Kociančič**

profesor bogoslovja v Gorici.

Druga izdaja.

Izdala in založila **Družba sv. Mohorja v Celovcu**.

Cena: Dva dela, mehko vezana K 8.—, za ude K 5.40; trdo vezana z usnatim hrbtom K 11.—, za ude K 7.80, po pošti franko 1 K več.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

sprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;

2. zavarovanja zvonov proti poškodb.

Pojasnili daje in sprejema ponudbe **ravnateljstva zavarovalnice** ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Edina domača zavarovalnica! — „Svoji k svojim!“

Vinske in sadne stiskalnice

z dvojnimi stiskalom „Herkules“ za ročno obrat.

Hidravlične stiskalnice

za velik pritisek in velike učinke.

Mlini za sadje in grozdje. Obiralniki.

Povsem urejene moštarne, stalne in za prevažanje. Stiskalnice za pridelovanje sadnih in jagodnih sokov. Sušilnice za sadje in zelenjad, sadni lupilniki in rezalniki. Samodelujoče patentovane nosne in vozne brizgalnice za vinograde, sadje, drevje, hmelj, grenkuljico „Syphonia“. Pluge za vinograde izdelujejo in prodajajo z garancijo kot posebnost v najnovejši sestavi

Ph. Mayfarth & Comp.

tovarne poljedelskih strojev, livarne in parne kovarne.

Dunaj, II./1, Taborstrasse št. 71.

Odlikovani z nad 560 zlatimi, srebrnimi kolajnami itd.

Obširni ceniki zastoj. — Zastopniki in prekupci se iščejo.

Otreči ob tem izvrstno uspevajo in ne trpe na motenju prebavljanja.

Se obnaša izvrstno ob bljuvanju, črevesnem kataru, driski itd.

Priporoča jo na tisoče domačih in inozemskih zdravnikov.

otročka moka

Najboljše živilo za zdrave in na želodcu bolne otroke.

Naprodaj po lekarnah in drogerijah.

Tvornica diet. živil R. Kufeké, Dunaj I., in Bergedorf-Hamburg.

Za gotovo plačo in provizijo sprejme

akviziterje in krajevne zastopnike dobro vpeljana zavarovalna družba proti požaru, za življenje in proti nezgodam. Pripravno za penzioniste in privatne uradnike. Ponudbe upravnistvu lista.

Proda se

p. d. Vigrednikovo posestvo

v Št. Jakobu pri Velikovu. Posestvo je arondirano in meri z gozdi, travniki in njivami vred 35 hektarjev. Kupna cena za prazen stan je 14.000 kron.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu

Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je **Thierryjev balsam**

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslaven neprekosljivo zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulčesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3.60 franko razpošilja le proti predplači ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Knjižico s tisočih zahvalnih pism zastopj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Kopalnice in vodno zdravilišče v Kamniku na Kranjskem.

Postaja c. kr. državne železnice.

Popolno zdravljenje z vodo (sistem Priessnitz, Winternitz in Kneipp), ogljenokisle in električne kopeli, zdravljenje s suhim, vročim zrakom, masaža in zdravstvena telovadba. Uporaba elektrike. — Načrti zastopj. — Sezija od 15. maja do septembra.

Zdravniški vodja: Dr. Rudolf Wackenreiter.

Kolači in močnate jedi

so za marsikoga stvari, po katerih zastopj hrepeni, ker mu jih želodec ne prenese. Ali samo tako dolgo, dokler niso pripravljene s **Ceres-jedilno mastjo**. Tako pripravljene prenese tudi **najslabši želodec**.

Umrl je dne 19. t. m. č. g. Ignacij Glinik, bivši kaplan pri Fari v Prevaljah, ter bil pokopan v Pliberku dne 21. t. m. ob 4. uri popoldne. Naj počiva v miru!

Pristno, prav okusno vino

iz mariborske in ljutomerske okolice — letnik 1905 — prodaja v manjši in večji kvantiteti

Franc Moravec,

stolni župnik v Mariboru.

Želodčne kapljice (prej kapljice sv. Marka).

500 let je stara lekarna, v kateri se izdelujejo po izkušenem zdravniškem receptu želodčne kapljice (prej kapljice sv. Marka). Te želodčne kapljice, ki so izgotovljene po receptu, ki ga mi je dal zdravnik na razpolago, so se izborna obnesle za vzdrževanje zdravja, ker je dokazano, da je

Postavno zavarovano.

nervoznost, bledičnost, nespečnost, migrena, glavobol vedno le posledica slabe prebave, in vsled tega pomanjkljive tvoritve krvi. Kapljice izborna učinkujejo pri prehladi želodca, želodčni slabosti, slabi prebavi in ž njo zvezanem telesnem zaporu in breztečnosti.

Izpis iz skoraj vsak dan mi prostovoljno priposlanih zahvalnih pism:

Z Vašimi želodčnimi kapljicami sem zelo zadovoljen, ker so ozdravile mojo hčer dolgoletne bledičnosti. Prosim, pošljite mi za 8 kron še 2 tucata. Z odličnim spoštovanjem HENRIK KUBRICHT, krajevni sodnik v Radenburgu. — Vaše želodčne kapljice so moji ženi čudovito pomagale proti želodčni bolezni. Pošljite mi zopet 12 steklenič. JOSIP SCHNEIDER, hišni posestnik na Dunaju, Videnska glavna cesta.

Želodčne kapljice se pošiljajo:

1 tucat za K 4.—, 3 tucati za K 11.—, 5 tucatov za K 17.—,

franko zavoja prosta pošiljka, ako se znesek prej vpošlje ali po poštne povzetju. Razpošilja edino le mestna lekarna v Zagrebu, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

Hotel „Balkan“ Trst. Kavarna in restavracija

Nova zgradba, 70 elegantnih sob, lift, električna razsvetljava, kopelji. — Cene zmerne. Počkaj & Kögl.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pism, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predjume na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitniške kavalje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vložni denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.